

Arrest

nr. 154 731 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 26 april 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op 26 april 2013 werd er tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Dit zijn thans respectievelijk de eerste en tweede bestreden beslissing, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 mei 2013, waarvan de motieven luiden als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.05.2012 werd ingediend en aangevuld op 17.06.2012 en 24.04.2013 door:

G.M.(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandstalig zou zijn, bachelor studies volgde in de richting van het bedrijfsmanagement en dit staat aan de hand van attesten van school en een diploma, werkbereid is en dit staat aan de hand van een werkbepoef van datum 03.09.2009 alsook een arbeidsovereenkomst van 20.06.2011 en een stageovereenkomst dd. 05.10.11 en een loonfiche, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en over een arbeidskaart beschikte, kan niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en geen gevaar zou zijn voor de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 15.02.2005 een asielaanvraag in, die op 12.06.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 3 jaar en 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verklaart gehuwd te zijn met A.L. en staat dit aan de hand van een getuigschrift van het huwelijkte Brussel op 21.01.2012. Hij verklaart dat zijn echtgenote een legaal verblijf zou hebben in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dit echter niet zo te zijn. Dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verwijst naar de onstabiele politieke situatie in zijn land van herkomst doch hij legt hier geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar de onstabiele politieke situatie in zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van W.A., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G.M. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- *Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 12.06.2008;*
- *Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 22.05.2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 26.04.2013."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het belang dient eveneens actueel te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Bij brief van 29 september 2015 meldt de verwerende partij dat verzoeker op 27 juli 2015 gerepatriëerd werd naar zijn land van herkomst.

De Raad dient op te merken dat het belang van de verzoeker bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet erin bestaat zijn verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien verzoeker niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan hij geen voordeel meer halen uit het door hem ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, *quod in casu*, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (RvS 13 maart 2009, nr. 180.989).

Ter terechtzitting werd dan ook gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van verzoeker stelt dat hij intussen terug in België is en volhardt in het beroep betreffende de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij stelt echter dat er geen actueel belang is gezien zij enkel weet heeft van de repatriëring en er geen bewijs wordt voorgelegd van aanwezigheid in België na de repatriëring.

De Raad dient te concluderen dat verzoeker wegens gebrek aan enig bewijs inzake de aanwezigheid in België, derhalve thans het wettelijk vereiste actueel belang ontbeert bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er dient te worden besloten dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

2.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing

Omdat verzoeker op 27 juli 2015 werd gerepatriëerd naar het land van herkomst werd de bestreden beslissing uitgevoerd, zodat verzoeker niet langer beschikt over het vereiste wettelijke belang bij het beroep.

Het beroep gericht tegen de tweede beslissing is eveneens onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot vernietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS